

עדשה. (1)

אבל אכילת דם, דעד דאיכא דם בשיעור "רביעית", אין חייבים על אכילתו, אימא, הייתי אומר שלא מוזהרים הגדולים שלא להאכילו לקטנים.

ואי אשמעינן רק את איסור האכלת דם לקטנים, הייתי אומר שהחמירה תורה רק בהאכלת דם, משום דאיכא בו איסור כרת לגדול האוכלו במזיד.

אבל אכילת שרצים, שגדול האוכלן אינו חייב אלא מלקות, אימא הייתי אומר שלא אסרה תורה את האכלתו לקטנים.

ואי אשמעינן רק הני תרתי, האכלת דם והאכלת שרצים, הייתי אומר שרק אותם אסרה תורה להאכיל לקטנים משום דאיסורן הוא איסור השוה בכל אדם.

אבל טומאה למת, שלא הוזהרו עליה אלא הכהנים, אימא הייתי אומר שלא הוזהרו עליה הגדולים שלא לטמא את הכהנים הקטנים.

ואי אשמעינן זאת רק בענין טומאה, שלא יטמאו הגדולים לכהנים קטנים, הייתי אומר שטומאת כהנים שאני, ששונה היא טומאת הכהנים מהאכלת דם ושרצים, לפי שהחמירה תורה בשמירת טהרת הכהנים, משום דריבה בהן הכתוב מצות יתרות.

ולכן אסרה תורה שלא יטמאו הגדולים אפילו את הכהנים הקטנים.

אבל הני, דם ושרצים, אימא לא אסרה תורה להאכילם לקטנים.

לכן צריכא, הוצרך הכתוב לכתוב את האיסור שלא לספות לקטנים בידים דבר איסור בכל שלשת הלאוין.

תא שמע, מביאה הגמרא ראייה ממשנתנו [קייב ב] שקטן האוכל נבילות מעצמו מצווים בית דין להפרישו.

דתנן: שני אחין, אחד פקח ואחד חרש, שהיו נשואין שתי אחיות פקחות, ומת חרש בעל הפקחת, שהיה נשוי מדרבנן.

מה יעשה פקח בעל הפקחת באחות אשתו הנופלת מן אחיו החרש, מקדושו מדרבנן, ומה יעשה באשתו שהיא אחות היבמה הנופלת לפניו? —

לא יעשה דבר. אלא, תצא אחות אשתו מן התורה, ללא חליצה, משום ערות אחות אשה, ואשתו מותרת לו, שאינה אחות זקוקתו, לפי שאין זיקת יבום בערוה.

אך אם מת פקח בעל הפקחת — מה יעשה חרש בעל פקחת הנשואה לו מדרבנן, ביבמתו, אחות אשתו, הנופלת לפניו ליבום מן התורה, ומה יעשה באשתו, שהיא אחות זקוקתו? —

מוציא אשתו בגט, לפי שהיא אסורה עליו מדין אחות זקוקתו, שהרי אחותה נופלת לפניו מן התורה. (2)

משום שהיא בריה שלמה.

2. ואין אחותה של אשתו הנופלת ליבום יוצאת משום ערות אשה, שהרי נשואיה של החרשת הם

1. רש"י. אך התוס' הוכיחו שגם שיעור אכילת שרצים הוא בכזית, וכונת הגמרא היא למי שאכל שרץ שלם, כמו נמלה, שחייב על אכילתה גם כשהיא בפחות מכזית, ואף בפחות מכעדשה,